

Nr 17.

Ankom till riksdagens kansli den 20 februari 1934 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående fortsatt giltighet av lagen den 31 maj 1932 (nr 156) om anstånd i särskilt fall med gälds betalning.

Genom en den 16 februari 1934 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 126, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade förslag till

L a g

angående fortsatt giltighet av lagen den 31 maj 1932 (nr 156) om anstånd i särskilt fall med gälds betalning.

Häri genom förordnas, att lagen den 31 maj 1932 om anstånd i särskilt fall med gälds betalning, vilken lag gäller till och med den 28 februari 1934, skall äga fortsatt giltighet efter sistnämnda dag till och med den 28 februari 1935.

Föredragande departementschefen anför i propositionen:

»Enligt lagen den 31 maj 1932 (nr 156) om anstånd i särskilt fall med gälds betalning äger Kungl. Maj:t, där det med hänsyn till svår penningkris prövas oundgängligen nödigt för tillgodoseende av allmänt väl, efter hörande av fullmäktige i riksbanken och i riksgäldskontoret medgiva gäldenär det anstånd med gälds betalning som av omständigheterna påkallas. Medgivandet skall avse viss tid, högst tre månader, men då synnerliga skäl därtill äro kan förlängning beviljas med högst tre månader varje gång. Medgives anstånd, äger Kungl. Maj:t tillika besluta anstånd med betalning av offentliga avgifter, vilka icke kunna för gäld anses. — Lagen gällde ursprungligen till och med den 28 februari 1933, men genom lag den 24 februari 1933 (nr 46) förordnades att den skulle äga fortsatt giltighet till och med den 28 februari 1934.

För närvarande åtnjuter icke någon gäldenär betalningsanstånd enligt ifrågavarande lag.

Vid anmälan inför Kungl. Maj:t den 20 januari 1933 av fråga om förlängning av lagens ursprungliga giltighetstid framhöll jag — jämte det jag åberopade ett särskilt skäl som numera upphört att äga giltighet — att en sådan förlängning med hänsyn till de såväl i vårt land som annorstädes rådande osäkra ekonomiska förhållandena syntes framstå såsom en befogad säkerhetsåtgärd. I angivna hänseende torde icke under den därefter förflutna tiden

kunna anses ha inträtt någon väsentlig förändring. Det synes med hänsyn härtill lämpligt att den ifrågavarande lagen, ehuru för närvarande veterligen icke beträffande någon särskild gäldenär föreligger anledning till medgivande av sådant moratorium som lagen avser, erhåller ytterligare utsträckt giltighet. Förslag till lag om förlängning av moratorielagens giltighetstid, av innehåll att lagen skall gälla under ett år från utgången av innevarande månad, har därför upprättats inom justitiedepartementet.»

Utskottet. Utskottet har vid granskning av propositionen icke funnit anledning till erinran mot densamma och får alltså hemställa,

att förevarande proposition måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 20 februari 1934.

På första lagutskottets vägnar:

A. ÅKERMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit:

från första kammaren: herrar *Åkerman, Anderson* i Hägelåkra, *Klefbeck, Bissmark, Larson* i Lerdala, *Norling, Svenson* i Eskhult och *Öhman*;

från andra kammaren: herrar *Lindqvist, Nilsson* i Antnäs, *K. A. Westman* och *Sjögren*, fru *Östlund* samt herrar *Olsson* i Rimforsa och *Hermansson*.
